

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

desembre 2012

UN COTXE NOU

Inici: Marta Dapena Soriano (*Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat*)

Nus: Alumnes 4tA Escola Bon Salvador, Sant Feliu de Llobregat

(Tutor: Daniel Colell)

Desenllaç: Alumnes 4tA Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat

(Tutora: Matilde Rodríguez)

L'Oriol estava emocionat: per fi la seva mare es comprava un cotxe nou.

El que tenia, feia tant de soroll!!!

Van arribar al concessionari ben d'hora i de seguida la venedora els va ensenyar el seu cotxe: era de color vermell, amb cinc portes i set seients.

La mare va seure al seient del conductor, ell al darrera i la senyora venedora al costat de la mare.

Van estar molta estona parlant sobre com funcionava el cotxe i mentrestant l'Oriol anava tocant tots els botonets i palanques que trobava.

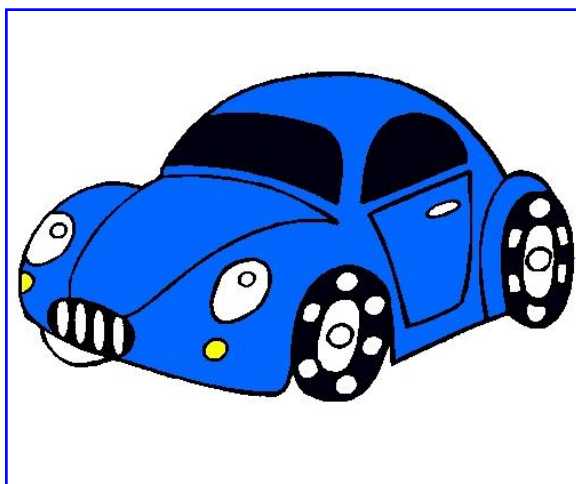
Després d'una bona estona, la seva mare li va dir:

- ***Oriol, vaig a pagar i a signar uns papers.
Si vols et pots quedar aquí dins del cotxe.***
- ***D'acord!*** -va respondre ràpidament-

Així va ser com l'Oriol va seure al seient del conductor i es va imaginar que anava per la carretera de camí al seu poble. . .

. . . quan de sobte, el cotxe es va engegar i va començar a caminar lentament.

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar

L'Oriol, molt nerviós i espantat, va seguir tocant tots els botons perquè el cotxe parés, però el cotxe seguia endavant .

Mentre anava circulant pels carrers i intentava controlar el volant com podia, es va adonar que els carrers per on passava eren diferents als que estava acostumat a veure.

- **És casa meva?** –digué l'Oriol al veure un portal que li semblava familiar.

Va aixecar la vista i va veure una persona que el mirava per la finestra.

Aquella mirada li semblava familiar, tenia l'aspecte de la seva mare però era molt més gran.

- **Socorsss, socorsss!**
És que ningú em sent?

Efectivament, ningú el sentia. Tot el que li venia al cap era la seva mare que s'havia quedat al concessionari signant els papers.

Aquella cara a la finestra el va fer pensar que alguna cosa no anava bé...
Estava molt preocupat, no sabia què fer.

De sobte, va veure un senyor gran que anava en cadira de rodes.

- ***Però si sembla el Carnisser a qui la mare li compra aquelles croquetes tan bones!*** -va exclamar.

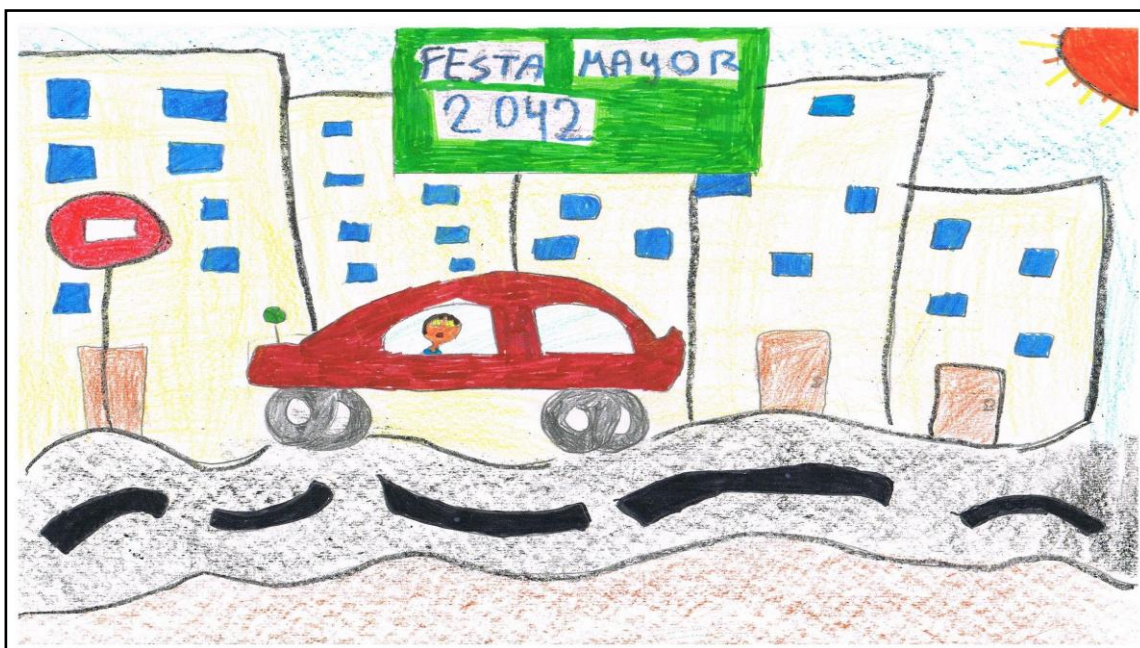
Va mirar pel retrovisor i . . .

Va tornar a mirar pel retrovisor per assegurar-se que era ell de gran i en veure que era veritat es va quedar bocabadat.

Va passar per la plaça del centre del poble i en un cartell electrònic anunciaven:

FESTA MAJOR 2042

- ***És cert sóc al futur!!
Com hauré arribat?***

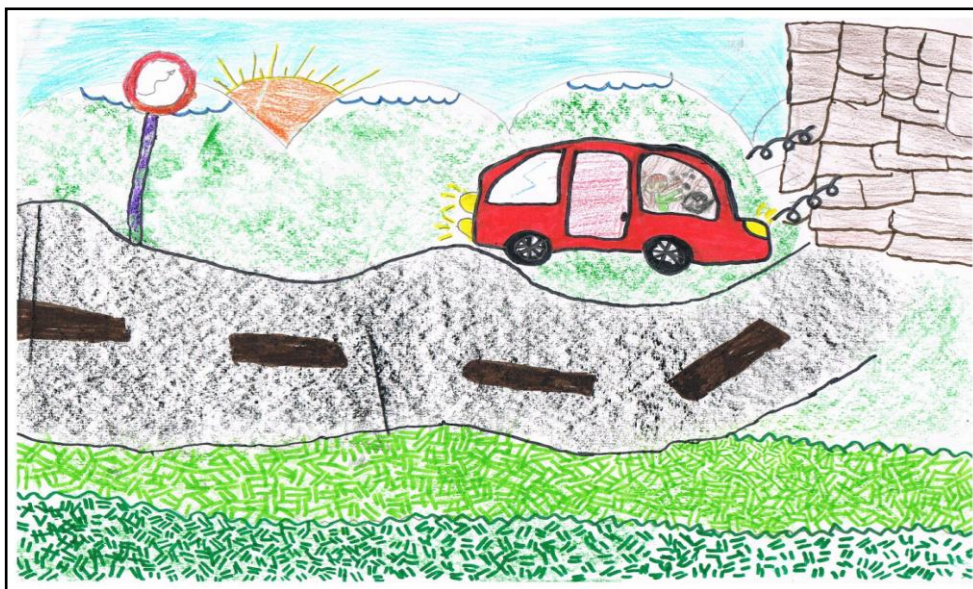
L'Oriol segueix tocant botons per intentar aturar el cotxe.

Tocant, tocant trobà una palanqueta on posava "**PRESENT, PASSAT I FUTUR**".

S'adonà que el cotxe era una màquina del temps.

Intentà baixar la palanca fins el present però estava tant dura que era impossible de moure-la.

Estava tant entretingut amb la palanca que en una corba molt perillosa es va estimar contra un mur.

- ***Òndia, quin cop m'he donat!***
Però no m'he fet mal!
Què divertit, he rebotat!

Era un mur elàstic d'un material estrany que ell no coneixia.

- ***T'explicaré perquè som aquí al futur*** –va dir el cotxe.

L'Oriol mira per tot arreu però no troba ningú al cotxe.

Tot espantat pregunta:

- ***Qui parla?***
- ***Sóc jo, el cotxe.***
Tranquil sóc inofensiu .

L'Oriol es va quedar sorprès perquè no s'imaginava que el cotxe parlés.

- ***Som aquí perquè algú està robant els somnis dels nens i tu ets l'únic que pots aturar-lo*** -seguí parlant el cotxe.

- **Com és que sóc l'únic i com puc ajudar?**
- **Ets l'únic perquè ha de ser una persona que vingui del passat. Hauràs d'anar a una biblioteca màgica i agafar el llibre “Els somnis dels nens”, i aleshores llegir les paraules màgiques que trobaràs per tu mateix.**

Votant, votant, van arribar a la biblioteca.

L'Oriol i el cotxe van entrar directes al prestatge màgic on es trobava el llibre.

L'agafà, cercà la pàgina que va descobrir perquè era platejada i amb uns pols màgics i digué les paraules tirant les pols màgiques:

- **“El portal del passat obriré i a tots els nens salvaré.”**

De cop i volta van sortir tots els somnis del llibre i tornaren als nens amb un remolí de pols que va fer volar a l'Oriol i al cotxe cap el passat.

En aquell moment, la mare picà al vidre del cotxe, aleshores l'Oriol obrir els ulls i s'adonà que havia estat un somni.

Però què feia aquell llibre a la mà ...?